

Låt mig få städa klart! - Om kommunister, kryptokommunister och antikommunister

Av Kjell Albin Abrahamson
(2015)

Pia Hellertz – januari 2016

”Marxism-leninismen prövades i 74 år och 49 dagar i Kommunistryssland /Sovjetunionen och resultatet var ingenting annat än en fullständig katastrof. Den marxistiska utopin om en ekonomi utan marknad går helt enkelt inte att förverkliga”, skriver *Kjell Albin Abrahamson* (s.22). Författarens beskrivning och analyser av kommunismens grundtankar och ideologi och de konsekvenser den fått för de länder som experimenterat med den kommunistiska praktiken är verkligen mycket intressanta och lärorika, i synnerhet för en gammal kommunist/socialist som jag. Jag har sen en tid tillbaka fått inse att jag var en synnerligen naiv och okunnig kommunist, trots att jag studerade både Marx och Lenin och Mao på sin tid – på 70-talet. Det är ännu ett bevis för att det inte räcker att *läsa* sig till kunskaper, de måste *upplevas, erfaras, prövas*. Abrahamson har verkligen erfarit. Han har levt i öststaterna en stor del av sitt liv och varit *Sveriges Radios* östeuropakorrespondent under många år. Han berättar att han är den svenske journalist som bott längst i kommunistiska och postkommunistiska länder. Det gjorde honom till en svuren fiende till den *bolsjevistiska* ideologin, men också skeptisk till alla teoretiska överbyggnader (s.183).

När jag Googlar på hans namn kommer begreppet ”antikommunist” upp i många träffar, vilket han också beskriver sig själv som (s.7). Under läsningen har jag grubblat mycket över vad det innebär att vara *kommunist* och vad det i så fall innebär att vara *antikommunist*.

När jag kallade mig kommunist på 70-talet var de viktiga ledorden för mig *solidaritet, social och ekonomisk rättvisa, omsorg om de utsatta, att ta utifrån förmåga, att ge utifrån behov, kärlek till medmänniskorna* med mera. Detta var starka drivkrafter för mig tillsammans med hatet mot kapitalismen som ”slog ut avvikargrupper” och som skapade extremt rika, som ”sög ut” folket, som blev allt fattigare. Det blev mina mantra som socialarbetare och som medmänniska under 70-, 80- och 90-talen. Min övertygelse var att kapitalismen i alla dess former bara gynnar den kapitalistiska överklassen, som i sin tur exploaterar

arbetarklassen och "trasproletariatet". Och så ville jag inte ha det... Det är först under de senaste åren som jag börjat nyansera mina ställningstaganden.

En artikel som hjälpte mig i denna nyansering var *Marknadsekonomi något annat än Bankkapitalism* av Jan Gillberg i *DSM* nr 5/2008. I polemik med "den i svenska medier vanligaste agitatorn Göran Greider (inkomst 1,2 miljoner exklusive 'förmåner')" diskuterar Gillberg skillnaderna mellan *bankkapitalismen* och *marknadskapitalismen* på ett sätt så jag fick "ord till min musik". Han menar att marknadskapitalismen är skapande. Eftersom jag senare fick lära känna Jan Gillberg personligen har jag fått många möjligheter att diskutera dessa frågor med honom. Han kommer från "höger" och jag från "vänster" så det har blivit många mycket givande, lärorika och utvecklande samtal genom åren.

Jag är positiv till fri företagsamhet, till att människor får möjlighet att utveckla sina intressen och sina idéer och dessutom göra affärer på dessa. Men jag är absolut negativ till bankkapitalismens grundidé att tjäna pengar på pengar, att utnyttja och exploatera människor, naturresurser och kapital enbart för att berika sig själva. Jag tror på grundidén att tjäna pengar *enbart* på sitt eget arbete, inte på andras.

Personligen är jag för närvarande politisk "vilde". Jag vet inte var jag hör hemma bland "ismerna". Kanske ingenstans... Kanske får jag möjlighet att skapa mig ett nytt "hem" i framtiden. Förhoppningsvis tillsammans med likasinnade.

Kommunism och nazism

Även om det finns stora skillnader mellan den "röda" och den "bruna" ideologin så menar Abrahamson att det är mer som förenar än som skiljer dem åt. De är inte enäggstvillingar, "snarare syskon", skriver han (s.20).

Författaren refererar till *Stefan Lindgrens Kommunismens svarta bok* som menar att *kommunisterna* dödade 100 miljoner människor, medan *nazisterna* dödade 25 miljoner (s.17). Jag Googlar och hittar en sida som diskuterar dessa siffror, *Socialism.nu* med undertitel *Den kommunistiska förintelsen*.¹ De betonar att siffrorna ändras beroende på vem som redovisar dem. Oavsett vilka siffror som är sanna så mördades ohyggligt många människor inom ramen för båda ideologierna. Jag hade själv varit omedveten om vad som hände under kommunismens paraply, i Sovjetunionen, i Kina med flera s.k. kommunistiska länder fram till för kanske 15 år sedan.

Nazisterna dokumenterade, fotograferade och filmade sina grymheter. Men det gjorde inte kommunisterna. Det finns inga muséer som berättar om kommunisternas brott, skriver Abrahamson (s.23).

Första gången jag kom i kontakt med dessa tankar var när jag läste *Jüri*

---

¹ <https://www.socialism.nu/showthread.php?t=6155>

Linas bok *Världsbyggarnas bedrägeri* år 2001. Jag minns att jag blev djupt bedrövad. ”Det gör ont när knoppar brister!” Lina har rötter i öst och kan läsa både ryska, estniska och många flera språk och är lite av en ”arkivnörd”.² I sin senaste bok, *Under Skorpionens tecken* (2013) fortsätter han att avslöja³. Hans böcker och filmer sprids i andra länder, men i Sverige har han svårt att få gehör hos allmänheten eftersom både han och hans tankar smutskastas som rasistiska och reaktionära. Det är en vanlig ryktesförstörande taktik hos meningsmotståndare för att tysta kritiska röster. Kan det bero på att socialismen och vänsterrörelser haft så starkt fäste i Sverige under många år, både politiskt och inom massmedia – och fortfarande har?

En händelse som Abrahamson tar upp (s.174) och som även Jan Gillberg nämnt i *DSM* nr 2/2008 var det s.k. *historieuppropet*. 457 professorer, docenter och doktorander protesterade mot att *Forum för Levande Historia* på regeringens fick i uppdrag att bedriva en upplysningskampanj om ”brott mot mänskligheten under kommunistiska regimer”.⁴ Jag citerar ett utdrag ur uppropet:

Som professionella forskare med historien som arbetsfält känner vi en växande oro över att historieämnet görs till slagfält för ideologiska regeringskampanjer och att den öppenhets, kritiska hållning och tolerans, som Forum för Levande Historia var avsett att stimulera, hotas.

Jan Gillberg skriver:

Hela – eller i varje fall nästan hela – det svenska historikerkollektivet reste sig plötsligt som en man i protest mot att *Forum för levande historia* tilldelats resurser för att fylla igen en i Sverige under decennier skapad och ängsligt underhållen kunskapslucka om kommunismens ohyggliga brott mot mänskligheten och dess katastrofala följder (*DSM* 2/2008, s.19),

Gillberg undrar också hur en upplysning om kända fakta kan utgöra ett hot mot den historiska forskningens ”öppenhets och kritiska hållning”. Han berättar i *DSM* nr 4/2007 att *Göran Persson* och den socialdemokratiska regeringen anslog 40 miljoner kronor till projektet *Levande historia*. Projektet skulle ensidigt vara inriktat på den nazistiska förintelsen. I samma artikel berättar han att man i en demoskopundersökning år 2007 som initierats av *Föreningen för upplysning om kommunismen* (UOK) bland svenska studenter fann att 99 procent av ungdomarna inte visste vad en ”bolsjevik” var. Däremot visste 95 procent vad *Auschwitz* var. 77 procent hade aldrig hört talas om de sovjetiska koncentrationslägren, GULAG. 30 procent visste inte ens vem *Lenin* var. Det är

---

² Om Jüri Lina, <http://jyirilina.com/svenska/om-jyri-lina/>.

³ Jag skrev en artikel om Linas och *Arkadij Vaksbergs* böcker om kommunismen i Sovjetunionen, <http://www.piahellertz.com/Juri%20Lina%20o%20Arkadij%20Vaksberg.pdf>

⁴ Se uppropet på <http://www.historieuppropet.se/>.

bara åtta år sedan.⁵ På hemsidan *Omkommunismen.se* berättas följande:

En [Demoskopundersökning](#) från våren 2007 visar t.ex. att 95 % av svenska skolungdomar känner till Förintelsen - samtidigt som 90 % inte känner till de kommunistiska slavarbets- och koncentrationslägren.⁶

Den 5 oktober 2015 lämnade moderaten *Marta Obminska* in en motion där hon föreslog att

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om upplysning om kommunismens brott mot mänskligheten inom ramen för *Om detta må ni berätta* på *Forum för levande historia* och tillkännager detta för regeringen.⁷

Tyvärre fortsätter hon att hävda att ”6 miljoner judar dog i nazisternas förintelseläger”, trots att den siffran reviderats vid flera tillfällen – även om inte Wikipedia hängt med, utan fortfarande anger den siffran. Till och med *Raul Hilberg*,⁸ som var den främste försvararen av den officiella versionen omkring förintelsen, säger att det inte var 6 miljoner.

En intressant uppgift som författaren *Lasse Wilhelmson* kommer med i sin bok *Är världen upp och ner - Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala kriget och sionismen* är att siffran 6 miljoner använts tidigare. Han beskriver att siffran 6 miljoner är ”helig”. Jag hänvisar till hans bok och/eller min artikel om boken.⁹ Även stenplattorna utanför Auschwitz har ändrats genom åren. Här är ett par exempel där antalet dödade ändrats från fyra miljoner till en och en halv miljon. Här nämns inte ens *judar* utan *människor*. Vi vet ju att både romer,

---

⁵ I en artikel i Expressen kommenterar Kjell-Albin Abrahamson denna undersökning samt berättar om *Bibliotekarierna som ljuger om kommunismens brott*, <http://www.expressen.se/debatt/bibliotekarierna-som-ljuger-om-kommunismens-brott/> Även DN berättar om undersökningen den 9 maj 2007, <http://www.dn.se/debatt/ungdomar-har-obefintlig-kunskap-om-kommunism/>. Åsa Linderborg är kritisk och bemöter påståendena i en artikel i Aftonbladet Kultur den 29 augusti 2007, *Brännmärkta - ÅSA LINDERBORG om två bibliotekarier som råkat ut för borgerlighetens stalinister*, <http://www.aftonbladet.se/kultur/article11220620.ab>

⁶ Av någon anledning fungerar inte länken till Demoskopundersökningen.

⁷ Motion 2015/16:1599 - *Upplysning om kommunismens brott*, https://www.riksdagen.se/sv/Dokument-Lagar/Forslag/Motioner/Upplysning-om-kommunismens-bro_H3021599/?text=true

⁸ *Raul Hilberg*, född 2 juni 1926 i Wien, Österrike, död 4 augusti 2007 i Williston, Vermont, USA, var en amerikansk-österrikisk historiker. Han är framför allt känd för verket *The Destruction of the European Jews* i tre volymer som kom ut för första gången 1961. Det betraktas som ett av de viktigaste verken i studiet av nazisternas "slutgiltiga lösning". Hilberg valdes in i den amerikanska konst- och vetenskapsakademien den 26 april 2005 (Wikipedia).

⁹ Min artikel publiceras i DSM nr 1/2016 och finns också på min Boksida, http://www.piahellertz.com/Om_judendom_och_sionism_Lasse_W.pdf

zigenare, resande och homosexuella ingick i de utvalda grupper som skulle förintas.

”Det är viktigt att lära av historien.
Men då måste också den historia vi lär av vara sann.”
Torbjörn Fälldin (DSM 4/2007)

Abrahamson berättar att en professor vid Växjö universitet kallade de undertecknande kollegorna för ”en skamfläck för Växjö universitet” (s.174) och att undertecknarna utgjorde en ”intellektuell Gulag”. Han undrade varför inte fler reagerat, men insåg att doktoranderna nog var beroende av sina professorer och därför känt sig tvingade att skriva på. ”Ett sådant lågvattenmärke” konstaterar han (s.175).

En hypotes som Abrahamson för fram om att kommunismen höjdes till skyarna medan nazismen blev ”en politisk buse” är att Sovjetunionen ”blev en av krigets segermakter”.

Eftersom religionen förbjöds i Sovjetunionen uppstod ett andligt vakuum menar författaren, vilket gjorde att kommunismen blev upphöjd till en religion. Bibeln fanns i form av *Karl Marx' Das Kapital*.

Socialdemokrati och kommunism

Abrahamson berättar att hatet mot socialdemokratin var lika starkt bland kommunister och nazister. *Lenin* menade att socialdemokrater borde fängslas (s.23). Både *Lenin* och *Stalin* menade att kapitalismen inte kunde besegras förrän socialdemokraterna slagits ner inom arbetarrörelsen (s.59). *Hitler* kallar socialdemokratin för ”en pestsmittad hora” i *Mein Kampf*. Socialdemokratin utgjorde enligt författaren ett hot mot de totalitära regimerna.

De svenska interneringslägren

Abrahamson berättar om den politiska miljö som genomsyrade krigstiden. Om den positiva miljö som de svenska kommunisterna då levde i. Ryssarna ansågs av dem vara befriare. Den svenska regeringen, som var socialdemokratisk med *Tage Erlander* i ledningen, litade inte på de ”subversiva element” som uttalade sitt öppna stöd för Sovjetunionen. De internerades utan vapen i läger som fanns på ett tiotal orter i Sverige. Dessa kallades av vissa för *koncentrationsläger*, vilket Abrahamson är kritisk till. De internerade fick göra ”värnplikt” som

skogsröjare och vägbyggare (s.49).

Enligt författarna till boken *Svenska koncentrationsläger i tredje rikets skugga* (2010), *Tobias Berglund* och *Niclas Sennerteg*, användes dessa läger också för flyktingar från nazisternas härjningar, flyktingar som ville fortsätta kampen mot Hitler. De skriver: ”Flera av de personer som i årtal satt isolerade i dessa läger blev senare internationellt kända politiker”.

Även Norge hade koncentrationsläger, oftast med tyska vakter. *Lars Borke* har skrivit en historik över dessa läger, *Grini-museet – Sammanhållningen ledstjärna för lägerfångarna under ockupationen 1941-1945* (2012). Klart är att hur man ser på dessa läger beror på vilken grundsyn man själv har.

Abrahamson berättar att samtliga partier i Sverige och Säpo och försvarsmakten var *för* dessa läger. Enda undantaget var *Folkpartiet*. All dokumentation brändes senare berättar han, men Berglund och Sennerteg har hittat tidigare sekretessbelagt material.

Kommunist- och Vänsterledare

Abrahamson berättar ingående om de olika ledare som lett de kommunistiska och vänsterpartierna i Sverige, från *Hilding Hagberg* och *C.H. Hermansson*, ”Sveriges sista stora stalinist” (s.83), till *Lars Ohly*, *Gudrun Schyman*, som Abrahamson menar är *minst* intresserad av historien (s.122) och *Jonas Sjöstedt*. Abrahamsons kritik mot partiledarna är stundtals inte nådig, men mycket intressant.

Tydligt är att de tidiga ledarna var den kommunistiska ideologin trogen. Senare har man tvingats avsäga sig kommunismen och kallar sig bara vänster och socialist. Författaren menar dock att den grundläggande världsbilden är densamma, en *svart/vit historiesyn* och en vilja att *inskränka yttrandefriheten* finns i alla varianter av vänsterpartierna (s.160). Jag skulle personligen vilja tillägga den *kollektivistiska* människosynen. Individerna får stå tillbaka för kollektivet, vilket inskränker individens möjligheter till personlig, intellektuell och känslomässig utveckling. Men det tar inte Abrahamson upp. Han skriver dock att ”det finns ett hat inom vänstern som skrämmer mig. Orättvisor ska bekämpas, ja. Men hat får aldrig främjas.” (s.152).

Han påminner om den ”överklassafari” som anordnades till Saltsjöbaden år 2012 och vars motto var att ”odla klasshatet”. Det var en av de faktorer som fick mig att hoppa av SKP, Sveriges Kommunistiska Parti, år 1976. Jag klarade inte av hatet och föraktet i många diskussioner. Abrahamson skriver att ”vänstern står för lögnen och hat, jag tror på sanning och kärlek” (s.173). Jag minns inte att jag upplevde lögnen, men däremot hat och förakt, mot ”de andra”, mot ”de olikänkande”, mot ”revisionisterna”, ja även mot ”de kristna idioterna som kunde tro att det fanns en gud”. Jag kunde aldrig heller förlika mig med den

våldsamma revolutionens idé och med tanken på ”proletariatets diktatur”.¹⁰

När jag vid ett tillfälle läste följande mening i en bok: ”Var skulle du helst vilja bo, i det kapitalistiska USA eller i det kommunistiska Sovjet?” blev jag förvånad över mitt eget ställningstagande. För mig själv vågade jag erkänna att jag skulle föredra ”frihetens USA” trots kapitalismen, men det vågade jag inte berätta för mina ”kamrater”. Så jag blev en sån där ”revisionist” som jag tidigare var med om att förakta, även om det var en smärtsam psykologisk omställning som tog ett antal år.

”Vänstern förökar sig genom delning”

I ett avsnitt redogör Abrahamson för de olika vänster- och kommunistpartierna som utvecklats sen början av 1900-talet. På min tid på 70-talet var jag medveten om *Socialdemokraterna*, *Vänsterpartiet kommunisterna*, *Sveriges Kommunistiska Parti (SKP)* – där jag var medlem - samt *KFLMr* eller ”errarna”. Vi föraktade S och VPK som ”revisionister”, d.v.s. de hade reviderat och därmed ”svikit” den socialistiska, kommunistiska ideologin. Och ”errarna” var för radikala för mig. Utifrån dessa gamla naiva erfarenheter är det riktigt intressant och spännande att läsa Abrahamsons beskrivning och analyser, även om jag tycker att han tar i språkligt ibland. Undrar hur jag skulle ha reagerat om jag läst Abrahamsons skildring då, när jag var som mest ”frälst” på Marx och Mao?

Människohandel

Författaren berättar om de kommunistiska emigranterna som reste till Sovjetryssland på 1930-talet för att få vara med och bygga upp ”världens första arbetar- och bondestat” (s.122). Där fanns inga giriga kapitalister. De kom dock ”nästan undantagslöst att tillhöra förlorarnas skara”, skriver Abrahamson. Det har senare skrivits ett antal böcker om dessa emigranter.

Författaren menar att detta handlade om ren människohandel. ”För varje svensk arbetare fick värvarna (alla aktiva i SKP) ordentligt med slantar av Sovjetstaten”. Abrahamsons berättelser om dessa ”Kirunasvenskar”, som ”hetsade av sitt husorgan *Norrskensflamman*, påhejade av kommunistpartiet och med biljett betald av Kiruna kommun” liknar de berättelser vi får läsa och höra om dagens flyktingar. Vissa lyckades fly hem till Sverige igen, men de sågs då som ”förrädare” och ”deras tal om tomma ’propagandalöften’ uppfattades som antisovjetism” (s.123).

Historiebeskrivning

Abrahamson redogör ingående för den historiska utvecklingen från Lenins

---

¹⁰ För en tid sedan läste jag Magnus Utviks bok *MED STALIN SOM GUD - Tre tonår i en kommunistisk sekt*, och skrev en artikel som finns på min Boksida, http://www.piahellertz.com/Med_Stalin_som_Gud.pdf.

Sovjet till dagens Jonas Sjöstedt och han gör det oftast med personerna och partiledarna i centrum för berättelsen.

Han är mycket kritisk till den ”naivitet” som många kulturpersonligheter har till historien. Bland annat beskriver han vilka som fått *Leninpriset* under några år, bland andra *Maj Sjöwall* och *Jan Guillou*. De bortser enligt Abrahamson helt från att *Lenin* var ”en av historiens värsta massmördare, en tyrann som skapade olycka för hundratals miljoner människor jorden runt, årtionde efter årtionde” (s.27). Jag trodde tidigare att det bara var *Stalin* som var den stora boven. Abrahamson berättar att vid Stalins död år 1953 fanns 5 250 000 sovjetmedborgare inspärrade i arbetsläger eller specialkolonier i landet (s.83). Men information om det som hände i Sovjet kom inte ut till oss aktivister. Åtminstone hade jag ingen aning förrän för kanske 15 år sedan.

Abrahamson berättar att *Nikita Chrusjtjov* höll ett historiskt ”hemligt tal” år 1956 vid den 20:e partikongressen, där han berättade om Stalins förbrytelser. Hilding Hagberg kommenterade det med att det var ”en förbannat otäck historia” (s.78), men talet spreds inte till allmänheten.¹¹

Ingen frågade Abrahamson

En intressant kommentar som författaren gör är:

Det slår mig att under alla mina år i kommunistiska och postkommunistiska länder har det aldrig hänt att en vänsterpartist hört av sig med brev eller telefonledes för att be om min bedömning, ge ett faktaunderlag eller en synpunkt av något slag. Aldrig. Inte en endaste gång (s.108).

Han menar att den svenska vänstern inte kan någonting om ”den reellt existerande socialismen eller om nazismens och kommunismens sammanväxta rotsystem” (s.108). Enligt Abrahamson har fyra gånger fler människor dött i ”kommunistiska democider” än i nazistiska (s.109). Jag var tvungen att Googla på ”democider”. Har aldrig hört ordet tidigare. Jag kopierar från Wikipedia:

Democide (*demos*, grekiska - folk, *cide* - dödande) är ett begrepp introducerat av den amerikanske forskaren [R.J. Rummel](#) som bygger på följande definitioner:

- *Folkmord* (*genocide*): bland annat dödande av människor av en regering på grund av deras grupp tillhörighet (ras, etnicitet, religion, språk)
- *Politicide*: mord på någon person eller folk av en regering på grund av deras politiska åsikter eller av politiska anledningar
- *Massmord*: obegränsat dödande av någon person eller folk av en regering (konstig formulering, min anm.)
- *Democide*: mord av någon person eller folk av en regering inkluderande folkmord, politicide och massmord.

---

¹¹ Talet finns i sin helhet med titeln *Tal vid Sovjetunionens Kommunistiska Partis 20:e kongress - Om personkulten kring Stalin och dess följder* på <https://www.marxists.org/svenska/chrusjtjov/1956/tal.htm>.

Democide är ett vidare begrepp än [folkmord](#) enligt [Folkmordskonventionen](#) antagen av [FN](#).

Begreppsval

Jag har alltid haft svårt för tillmälen av olika slag. Jag tycker att Kjell Albin Abrahamsons bok är mycket intressant, kunnigt skriven och mycket lärorik, men jag är kritisk till tillmälen som ”tokvänstern” och ”blindstyren” för att beskriva oliktankande. Det beror ju på vilka ”glasögon” man har. Vänstersympatisörer skulle lika gärna kunna skriva ”tokhögern” och ”blindstyren” utifrån sitt perspektiv. För mig är det inte trovärdig diskussionsteknik. Men Abrahamsons bok är mycket sakligt skriven så jag väljer att bortse från dessa känslostyrt laddade begrepp.

Materialistisk kontra andlig grundsyn

Abrahamson reflekterar över kommunismens relation till *kristendomen*. Flera partiledare har deklarerat att de är *ateister*, d.v.s. de har ingen gudstro.

Marxismen vilar på en *materialistisk* människo- och samhällssyn. Det finns ingen Gud som skapar eller skyddar eller styr och ställer. Det måste *människan* själv göra om det ska bli nåt gjort. Dessutom har människan bara *ett enda liv*, så hon måste försöka fixa så mycket som möjligt på detta enda liv. Sett i det perspektivet ”lönar det sig” också att ”göra sig av med människor” som är oönskade, obekväma och besvärliga. I det perspektivet blir det logiskt med massmord och dödsstraff, om man bortser från den allmänmoraliska aspekten. Människan blir ett objekt, ett ting, för manipulation och kontroll och till och med utrotning. För att beskriva det enkelt.

Jag kunde aldrig förstå hur det kunde finnas *kristna* marxister. Hur gjorde de för att få ihop ateismen med Gudstro? Så småningom förstod jag att vissa lutade sig mot idén att ”Kristus var den förste kommunisten”. Begreppet *kommunism* betyder *gemensam* (från franskans *communisme* och latinets *communis*). För dem stod kommunismen för nåt helt annat än vad Marx, Lenin, Stalin och Mao avsåg. Dessa menade ju att man kunde forma människorna på samma sätt som en skulptör formar sina skulpturer, vilket de försökte göra med hjälp av regler, kontroll, disciplin, hot och straff.

Nordkorea är ett extremt och tydligt exempel på denna människosyn. Den extrema varianten av denna materialistiska människosyn visar sig i *transhumanismen*, som menar att man bör använda tekniken för att styra, förbättra, utöka och kontrollera människornas fysiska och mentala egenskaper.

Men vilka är det som leker Gud och vill skapa människorna till sin avbild?

Andlig vetenskap

När jag år 1978 kom i kontakt med den danske författaren *Martinus* och hans logiska världsbild, så fick jag en teoretisk överbyggnad som tillät mig att fortsätta vara kommunist på det sätt jag egentligen i grunden var, men som jag var på avvägar från under några år.¹² Hans världsbild bygger på *reinkarnationen*, d.v.s. att vi alla utan undantag föds om och om och om igen i en evig *utvecklingsstege*. Våra erfarenheter och upplevelser från tidigare liv utgör grunden för nästa liv, bland annat i form av talanger.

Dessutom menar han att *karmalagen*, d.v.s. ”lagen om sådd och skörd”, som beskrivs i Bibeln, är ett andligvetenskapligt faktum och att den fungerar som *livets* eller *Guds pedagogik*. Detta kommer vi alla att inse en gång i framtiden – om inte i detta liv så i kommande. Gud undervisar oss genom att allt vi gör mot varandra kommer vi, utan undantag, att möta effekterna av. Gud håller på och skapar oss till sin avbild. Vi håller på att lära oss vända andra kinden till. Men vi är tröglärda, så denna utveckling tar tusentals år, i liv efter liv efter liv.

Martinus menar därmed att det framtida samhället på sikt kommer att bli ett kommunistiskt, ett fredligt samhälle, ett ”paradis på jorden”. Det kan inte bli på annat sätt eftersom mänskligheten, genom många livs lidandeserfarenheter, till slut blir trötta på krig och konflikter och vill bygga ett samhälle byggt på fred, tolerans och nästakärlek. De ”kommunistiska” experiment som hittills gjorts lever inte upp till den nästakärlek, tolerans, hänsyn, omsorg m.m. som vi börjar längta efter, eftersom människan ännu inte är mogen för detta. Men vi är på väg, vi alla utan undantag!

---

¹² För en ingående orientering om Martinus världsbild hänvisas bland annat till <http://martinus.se/>. Min bok ”Världslärare” eller ”Falsk profet” – En kärleksfull granskning av Martinus kosmologi finns i sin helhet på min hemsida, <http://www.piahellertz.com/>

Förutsättningen för att man ska kunna ta till sig detta är att man kan acceptera reinkarnation och karma som rimliga hypoteser i studierna av livet. Martinus själv säger att vi inte ska *tro*, vi ska *undersöka*, vi ska *testa* hans teori i våra liv. Han menar att Jesu mission på Jorden var att börja sprida dessa tankar genom att vara en förebild och genom sina predikningar, men att han bara kunde göra det med en pedagogik som var anpassad till den mänsklighet som levde då, något jag analyserat i en annan artikel.¹³ Martinus menar att den absolut största undervisning som någonsin skett på Jorden var när Jesus, uppspikad på korset, bad för sina bödlare: ”Fader förlåt dem för de vet inte vad de gör!” Vi ska till och med lära oss att förlåta våra s.k. fiender.

En pedagogisk analys av skillnaderna mellan kommunism och ”kommunism” gjordes av *Olav Johansson* i en liten bok utifrån Martinus världsbild år 1994, *Drömmen som brast - ”Kommunismen” är död - Lever kommunismen?*¹⁴ Sett i det perspektivet är jag fortfarande kommunist, men jag är inte ”kommunist”. Om nån läsare händelsevis blir nyfiken på var jag står idag, så röstade jag på *Hälsopartiet* i riksvalet och *Enhet* i kommun- och landstingsvalet. Till EU röstade jag på *FI* eftersom jag hoppades att *Soraya Post* skulle komma in i EU.¹⁵ Hon om någon borde vara medveten om de utsattas livssituation och kanske orka driva viktiga frågor i EU, tänkte jag. Jag har inte följt upp, så jag vet inte hur hon klarar utmaningen.

Varför blev Kjell-Albin Abrahamson antikommunist?

I ett avslutande kapitel berättar författaren mycket personligt om hur han kommit fram till de ställningstaganden han utvecklat. Det är kanske det mest spännande kapitlet.

Han inleder med att berätta om sin överklassuppväxt på ”Öfre Östermalm”. Kul grepp! För sen säger han: ”Nej, jag bara skojar. Allt är hittepå.” Men han menar att det är väl så som vänstern tänker sig en antikommunist.

Abrahamson föddes år 1945 och växte upp i Östersund, i mitt barndoms-landskap Jämtland. Fast jag var född 7 mil därifrån, i Hammerdal, 4 år tidigare. Författarens föräldrar var arbetarklass. Han berättar att hans mormor, mejeristen, hann föda ett par barn, inklusive författarens mamma, innan kvinnorna fick rösträtt. ”Så nära ligger historien” (s.166). Att vi är så jämnåriga och har historiskt samma omvärldshistoria, gör boken extra intressant och lärorik att läsa.

Författaren menar att ”den klaustrofobiska känslan av instängdhet kom att

---

¹³ *MARTINUS - EN VÄRLDSLÄRARE?* - Om pedagogiken i Martinus kosmologi
http://www.piahellertz.com/MARTINUS-en_varldslarare2.pdf

¹⁴ *Drömmen som brast - ”Kommunismen” är död - Lever kommunismen?* – Olav Johansson,
http://www.piahellertz.com/Drommen_som_brast_Olav_J.pdf

¹⁵ Jag har under en tid läst ett antal böcker om romernas och de resandes situation och det är hög tid att våra attityder mot dessa folkgrupper förändras. Kanske kan Soraya som själv är rom dra ett strå till den stacken.

väcka mitt intresse för det kommunistiska Östeuropa” (s.174). Han var 16 år när Berlinmuren började byggas den 13 augusti 1961 och 28 år när den raserades år 1989. Då var jag sambo med en man som flytt från Tjeckoslovakien som 14-åring. När vi tittade på TV kvällen den 9 november 1989 och han fick se att muren faktiskt raserades, grät han för första gången som jag såg det. När han kort därefter valde att resa ner till Tyskland, så tog han hem en bit av muren till mig. Den är en av mina ”skatter”.

Här ligger den lilla biten från Berlinmuren på ett foto av Martinus och under Martinus symboler över den kosmologiska världsbilden

Abrahamson träffade människor i Tyskland år 1962 som flydde från Östtyskland. Och han funderade över varför inga flydde *från väst till öst*? Han skriver att ”få saker gör mig fortfarande så bedrövad som flyktingar och flyktingläger eftersom rätten till hem och fosterland faktiskt hör till människans grundläggande rättigheter” (s.174). Jag håller med honom till hundra procent. Det är en fråga som i högsta grad i skrivande stund är aktuell, när flyktingar i miljontals desperat försöker hitta nya hem i världen. Och vi bygger murar för att stänga dem ute... Igen...

Kjell-Albin Abrahamsons bok är välkommen i den process som jag är inne i, att försöka hitta nåt slags ny politisk hemvist, och att bearbeta mina gamla traumatiska ”ismer”.

Låt mig få städa klart!

Det var först i det sista kapitlet som jag fick veta varför Abrahamson valt den titel han valt. Han berättar om sin farmor som städade, bland annat på Stadshuskällaren i Östersund. Hon fick extra betalt när hon tvingades städa upp spyorna efter supande gäster. Hon kunde komma hem från arbetat ibland och säga: ”Idag var en bra dag på jobbet, två spydde.” (s.168). ”Då duger man”, fortsatte hon, ”då är det ingen som skämtar om Karllassfurstinnan. Då säger istället de ölstinna och pinknödiga karlarna: ’Släpp fram frun’ – då är man plötsligt fru, inte fröken som annars. ... Om någon försöker tränga sig in säger jag vänligt men bestämt: ’Låt mig få städa klart!’ Då svarar de: ’Naturligtvis

frun, naturligtvis.” Då stoppade de ibland ”blänkande mynt och sedlar i förklädesfickan. De gör det utan att fumla, nypa eller försöka smeka som annars” (s.168). Berättelsen gjorde mig rörd och arg när jag tänkte på alla dessa kvinnor genom historien som inte bara tvingats göra skitjobben, men som också samtidigt ofta utsattes för männens sexuella trakasserier – och fortfarande blir utsatta. *Låt mig få städa klart!* Författaren skriver att många kommit fram till honom och tackat honom, ”ofta diskret”, för att han gjorde sin farmors jobb (s.188).

